

РЕШЕНИЕ

№ 10854

гр. София, 04.07.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 30 състав,
в публично заседание на 05.06.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мая Сукнарова

при участието на секретаря Кристина Алексиева, като разгледа дело номер **3029** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл.68, ал.1 от Закона за защита от дискриминация (ЗЗДискр.).

Образувано е по жалба от „А1 България” ЕАД с ЕИК[ЕИК] и седалище в [населено място], подадена чрез упълномощения процесуален представител юрк. М. П., срещу т.І, т.ІV и т.V от решение № 63 от 16.02.2024 г. на петчленен разширен заседателен състав на Комисията за защита от дискриминация (КЗД или Комисията) по преписка № 167/2021г. С т.І от решението е установено, че „А1 България” ЕАД е извършило нарушение на чл.37, ал.1 във вр. с чл.4, ал.1 от ЗЗДискр., като е предоставила услуги при по-неблагоприятни условия, на основата на защитения съгласно чл.4, ал.1 от ЗЗДискр. признак „лично положение” по отношение на жалбоподателя Н. К. И.. С т.ІV от решението на основание чл.47, т.4 от ЗЗДискр. на „А1 България” ЕАД е дадено задължително предписание да предприеме необходимите мерки за отстраняване на неравното третиране при предоставянето на стоки или услуги, като в 3-месечен срок от връчване на решението отмени изискването за гаранционна сума от 100 лв. за потребителите от т.нар. „рискови” райони. С т.V от решението на основание чл.47, т.6 от ЗЗДискр. на „А1 България” ЕАД с превантивна цел е дадена препоръка занапред да се въздържа от практики и политики при предоставянето на стоки или услуги, които могат да създадат предпоставки или съмнения за осъществено неравно третиране, както и такива, които биха довели до уронване достойнството на личността в обществото.

С жалбата са изложени твърдения за неправилност на решението в обжалваните му части поради неправилно приложение на материалния закон. Оспорващото дружество твърди, че не са били осъществени всички елементи от фактическия състав на приложимата специална правна норма, като не било доказано по-неблагоприятно третиране по някой от признаците, очертани в чл.4 от ЗЗДискр. Неправилен бил изводът на КЗД, че адресната регистрация на лицето се квалифицира като личностна характеристика, която да се отнесе към защитения признак „лично положение”. Не било установено също по-неблагоприятно третиране в сравнение с друго лице или лица при сравними сходни обстоятелства. Твърди се също нарушение на административнопроизводствените правила като в противоречие с изискването на чл.35 от АПК Комисията не изяснила фактите и обстоятелствата от значение за случая. Нарушен бил разписаният в чл.7 от АПК принцип на истинност. Иска се отмяна на обжалваните части от решение № 63 от 16.02.2024 г., както и присъждане на направените по делото разноски.

Ответникът – Комисията за защита от дискриминация в представено по делото писмено становище оспорва жалбата като неоснователна. Моли за отхвърлянето ѝ, както и за присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Заинтересованата страна – Н. К. И. не се ангажира със становище по делото.

Софийска градска прокуратура не взема участие в производството по делото.

Административен съд – София град, второ отделение, 30-и състав, намира жалбата срещу т.І и т.ІV от решение № 63/16.02.2024 г. като подадена от надлежна страна, при наличие на правен интерес, срещу подлежащ на обжалване административен акт и в законоустановения преклузивен срок по чл.149, ал.1 от АПК във вр. с чл.68, ал.1 от ЗЗДискр. за процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

От данните по делото се установява следното:

Административното производство е започнало по жалба до КЗД с вх. № 44-00-1618/13.05.2021 г., подадена от Н. К. И. срещу А. Д. – главен изпълнителен директор на „А1 България” ЕАД и И. Д. – служител в офис на „А1” в [населено място] с твърдения, че по отношение на И. е допуснато неравно третиране при предоставяне на стоки и услуги по признак „етническа принадлежност”. В жалбата е посочено, че на 10.05.2021 г. Н. И. се обърнал към „А1” с намерение да ползва услугите на дружеството, по-конкретно – предоставянето на интернет и кабелна телевизия, като за целта заедно със съпругата си посетил офис на дружеството, находящ се в МОЛ в [населено място],[жк], за да се запознае с условията на услугата. Жалбоподателят заявява, че за него било обидно да разбере, че освен таксата от 16,99 лв. и еднократната такса за активиране на услугата от 9,99 лв., трябвало да заплати и първоначална такса от 100 лв., като тази сума се дължала само от клиенти, които живеят в т.нар. „рискови региони”, в които Н. И. посочва, че живеели лица от ромски/турски произход. За жалбоподателя останало неясно защо следвало да заплаща тази гаранционна такса, след като такава не се дължала и заплащала от лица, които не живеят в „сегрегирани махали”. Тъй като у него се породило съмнение за субективно отношение от служителя в офиса на „А1” в МОЛ в [населено място], И. посетил и друг офис на „А1” в [населено място], където обаче получил същия отговор, а именно, че таксата за съответните рискови региони е генерирана в системата на дружеството. Счита, че тази практика е некоректна.

С разпореждане № 618 от 26.05.2021г. на председателя на КЗД е образувана преписка

№ 167/2021г., която предвид оплакванията за евентуална дискриминация по признаци „етническа принадлежност”, „произход“ и „лично положение” по чл.4, ал.1 от ЗЗДискр. е разпределена за разглеждане от петчленен разширен заседателен състав.

По преписката е изискано становище от „А1 България” ЕАД. Т. е постъпило с писмо с вх. № 16-20-1283 от 09.07.2021 г. В него на първо място се твърди, че от страна на жалбоподателя не е било доказано съществуването на факти за осъществена дискриминация, които да дават основание за прехвърляне на доказателствената тежест на ответника на основание чл.9 от ЗЗДискр. На следващо място се излага становище, че не може да се приеме, че е налице дискриминация, доколкото „районирането” не било извършено поради съображения, свързани с етническата принадлежност и произхода на населението в конкретния район, а на база статистически данни за поведението и изпълнението на задълженията на съществуващите абонати по сключените договори. Изразява се и мнение, че не са изпълнени предпоставките от приложимите разпоредби на ЗЗДискр. като не било доказано, че е извършена дискриминация по някой от признаците по чл.4, ал.1 от ЗЗДискр. и то съзнателно. Не било посочено и лице, поставено в по-благоприятни от жалбоподателя условия на базата на признаците по чл.4, ал.1.

С писмо с вх. № 16-20-877/10.11.2023 г. е постъпило становище от служителя в офиса на „А1” в [населено място] – И. Д., който е посочил, че „риск депозитът” се събира за определени региони, а не от етническа група. Посочва, че тази мярка разваляла много потенциални сделки, които били важни за него като служител, но същата нямало как да бъде пренебрегната, тъй като представлявала фирмена политика.

С писмо с вх. № 16-20-911/22.11.2023 г. от „А1 България” ЕАД са представени допълнително становище и доказателства за изготвен от тях механизъм, с който на база обработвани от оператора исторически и статистически данни е направена сегментация по райони. Тези данни показвали концентрация на клиенти на ДТН технология, които след отказ от ползване на услугите на „А1” не са върнали предоставените им за ползване устройствата, както и не са заплатили дължимите неустойки. Това довело до изготвяне на оценка на риска, на база която определени региони били отбелязвани като рискови. Това налагало при заявена нова активация на услуга за адрес от такъв район от клиента да се изисква депозит в размер на 100 лв., който се възстановявал при редовно заплащане на услугата през първите три месеца. Счита, че не са нарушени изискванията на ЗЗДискр.

След дадената възможност за изразяване на становища страните са уведомени, че проучването по преписката е приключило и на основание чл.59, ал.3 от ЗЗДискр. им е дадена възможност да се запознаят със събраните материали. Проведени са две открити заседания. На второто от тях съставът е счел, че преписката е изяснена от фактическа и правна страна, поради което същата е обявена за решаване. На страните е даден 14-дневен срок за писмени бележки, като такива не са постъпили.

С обжалваното решение № 63 от 16.02.2024 г. по преписка № 167/2021г. на петчленен разширен заседателен състав на КЗД е установено, че: I. „А1 България” ЕАД е извършило нарушение на чл.37, ал.1 във вр. с чл.4, ал.1 от ЗЗДискр., като са предоставяни услуги при по-неблагоприятни условия на основата на защитения съгласно чл.4, ал.1 от ЗЗДискр. признак „лично положение” по отношение на жалбоподателя Н. К. И.; II. „А1 България” ЕАД не е извършила нарушение на ЗЗДискр.на основата на защитените съгласно чл.4, ал.1 от ЗЗДискр. признаци „етническа принадлежност” и „произход” по отношение на жалбоподателя Н. К. И.. С

т.Ш от решението е оставена без уважение жалбата на Н. К. И. в частта ѝ относно оплакванията за осъществено по-неблагоприятно третиране на основата на защитените съгласно чл.4, ал.1 от ЗЗДискр. признаци „етническа принадлежност” и „произход” като неоснователна и недоказана. С т.IV от решението на основание чл.47, т.4 от ЗЗДискр. на „А1 България” ЕАД е дадено задължително предписание да предприеме необходимите мерки за отстраняване на неравното третиране при предоставянето на стоки или услуги, като в 3-месечен срок от връчване на решението отмени изискването за гаранционна сума от 100 лв. за потребителите от т.нар. „рискови” райони. С т.V от решението на основание чл.47, т.6 от ЗЗДискр. на „А1 България” ЕАД с превантивна цел е дадена препоръка занапред да се въздържа от практики и политики при предоставянето на стоки или услуги, които могат да създадат предпоставки или съмнения за осъществено неравно третиране, както и такива, които биха довели до уронване достойнството на личността в обществото.

За да установи извършено нарушение на чл.37, ал.1 във вр. с чл.4, ал.1 от ЗЗДискр, Комисията е установила, че между Н. И. и „А1 България” ЕАД е сключен договор за предоставяне и ползване на DTH услуги, осигуряващи достъп до интернет и телевизия, като нямало спор, че е заплатена и т.нар. „гаранционна такса” от 100 лв., която сума се явявала обезпечение на събираемостта на вземанията на оператора в случай на неизпълнение на договорните задължения. Това обезпечение се изисквало от клиенти, живеещи в определени региони, определени от „А1 България” ЕАД като „рискови” въз основа на обработка на исторически и статистически данни. На база тези данни е установено, че в определени райони на страната се наблюдавали завишени материални щети, изразяващи се в невърнато оборудване, прекратени предсрочно договори без да е заплатена дължимата неустойка, както и неизпълнение на парични задължения към оператора. Неизпълнението на договорни задължения било свързано от страна на оператора единствено с адреса на лицата, до който се предоставяло ползването на съответната услуга. По този начин територията на страната била районирана като в следствие на това били обособени т.нар. червени зони („рискови” зони).

Във връзка с така установеното КЗД е приела за безспорно, че Н. К. И. е потребител на предоставяна от „А1 България” ЕАД услуга по силата на сключен между страните договор, който договор бил *conditio sine qua non*, доколкото твърдяната дискриминационна практика било невъзможно да се осъществи без да е налице такъв. Също така КЗК е отчела, че при сключване на договори при общи условия винаги потребителят се явява по-слаба страна в отношенията с доставчика на услуги. Чрез разглежданата от КЗД практика се засягали именно правата на лицето в качеството му на потребител по смисъла на чл.37, ал.1 от ЗЗДискр.

Самият начин на приложение на описаната практика представлявал неравно третиране, тъй като една и съща услуга се предоставяла на различни потребители при различни условия. По отношение на оплакванията на Н. И. за осъществено спрямо него по-неблагоприятно третиране по признак „лично положение”, доколкото посоченият признак нямал обективно и еднозначно съдържание, следвало да бъде установен белег, който да е до такава степен съществен и значим за личността, че да позволява еднакво прилагане и да отчита универсален обхват на закона и абсолютна забрана за дискриминация. Такъв белег КЗД е приела, че представлява адресната регистрация на лицето, като е отчела, че същата не е иманентно присъща, постоянна личностна характеристика. Макар и да не представлявала неразривно свързан с

личността белег, връзката с мястото, на което едно лице живее, според Комисията, била значителна, защото именно с нея било свързано упражняването на голяма част от предоставените ѝ права. В случая правото на Н. И. да ползва предоставена от „А1 България“ ЕАД услуга било предопределено от адреса, на който живее. Точно заради този адрес същият следвало да заплати различна сума за сключване на договора в сравнение с клиент, който има друг адрес, непопадащ в „рискова“ зона. От това КЗД е приела за установено по безспорен и категоричен начин, че е налице неравно третиране спрямо населението извън „рисковите“ региони. Според Комисията, в случая привидно бил използван легален критерий, с който се постигал неправомерен резултат.

При тези данни и след като извърши дължимата на основание чл.168, ал.1 от АПК проверка за законосъобразност на оспорения акт на всички основания по чл.146 от АПК, съдът приема от правна страна следното:

Решение № 63 от 16.02.2024 г. на КЗД е издадено от компетентен колективен орган по чл.40, ал.1 във вр. с чл.48, ал.3 от ЗЗДискр. Съгласно чл.64, ал.1 от ЗЗДискр. решенията се вземат с обикновено мнозинство от членовете на заседателния състав и се подписват от него. В случая оспореното решение е подписано от всички членове на състава, поради което безспорно е формирано мнозинство и решението е валидно взето.

Оспореният акт е постановен в предписаната от закона форма като съдържа всички посочени в чл.66 от ЗЗДискр. реквизити, включително фактически и правни основания, обосновавали издаването му.

При издаването на обжалваното решение не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, които да съставляват самостоятелно основание за отмяната му. Производството е започнало по жалба на засегнато лице по смисъла на чл.50, т.1 от ЗЗДискр., съдържаща оплаквания за евентуална дискриминация по признаци „етническа принадлежност“, „произход“ и „лично положение“. Жалбата е подадена в срока по чл.52, ал.1 от ЗЗДискр. След образуване на производството е определен заседателния състав, който е излъчил председател и докладчик. Проведено е проучване, дадена е възможност на страните да се запознаят със събраните материали. Изготвено е заключение от докладчика по преписката, проведени са две открити заседания, за които страните са призовани.

Във връзка с изложеното съдът намира за неоснователни възраженията в жалбата за допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила. След като е разгледала жалбата и доказателствата към нея, КЗД е приела, че са налице факти въз основа на които може да се направи извод, че е налице дискриминация, с оглед на което правилно на основание чл.9 от ЗЗДискр. е разпределена доказателствената тежест като ответното дружество е следвало да докаже, че същото не е нарушило правото на равно третиране.

В съответствие с изискването на чл.35 от АПК Комисията е изяснила фактите и обстоятелствата от значение за случая, дала е възможност на страните да се запознаят с жалбата, изразените становища и представените доказателства, както и да изразят възражения по тях. На страните е указана и възможността за помирение на основание чл.62 от ЗЗДискр., с оглед на което разглеждането на преписката е отложено за друга дата. На следващото проведено заседание е установено, че не са налице предпоставките за продължаване на помирителното производство и спорът е разгледан по същество.

Обжалваното решение е издадено и в съответствие с приложимите материалноправни разпоредби.

С разпоредбата на чл.4, ал.1 от ЗЗДискр. се забранява всяка пряка или непряка дискриминация, основана на пол, раса, народност, етническа принадлежност, човешки геном, гражданство, произход, религия или вяра, образование, убеждения, политическа принадлежност, лично или обществено положение, увреждане, възраст, сексуална ориентация, семейно положение, имуществено състояние или на всякакви други признаци, установени в закон или в международен договор, по който Република България е страна. Алинея 2 на същия закон текст определя като пряка дискриминация всяко по-неблагоприятно третиране на лице на основата на признаците по ал.1, отколкото се третира, било е третирано или би било третирано друго лице при сравними сходни обстоятелства. Според ал.3, непряка дискриминация е поставяне на лице на основата на признаците по ал.1 в по-неблагоприятно положение в сравнение с други лица чрез привидно неутрална разпоредба, критерий или практика, освен ако тази разпоредба, критерий или практика е обективно оправдана с оглед на законова цел и средствата за постигане на целта са подходящи и необходими.

За да е осъществен състав на нарушение на антидискриминационното законодателство, е необходимо да е установено различно третиране на лицето, извършено съзнателно, при наличие на пряка причинно-следствена връзка между неблагоприятното отношение и причината за него, изразяваща се в признак по чл.4 от ЗЗДискр. За да се обоснове извод за наличие на дискриминация по някой от признаците по чл.4, ал.1 от ЗЗДискр., следва да се направи сравнение между начина, по който лицето, което твърди, че спрямо него е осъществена дискриминация се третира, било е третирано или би било третирано, и начина на третиране на други лица, които са в същото или сходно положение, т.е. по отношение на които са налице сравними сходни обстоятелства. Именно обусловеността от защитения признак, а не самото деяние, без оглед на характеристиката, която е негово основание, го прави нарушение по Закона за защита от дискриминация.

Съдът намира за обоснован извода на Комисията, че в конкретния случай адресната регистрация на Н. К. И. следва да се тълкува като белег на защитения признак „лично положение“. Законодателят не е дал легално определение на защитения признак „лично положение“. За разлика от други защитени признаци – пол, раса, религия, увреждане, възраст, семейно положение, които са иманентно присъщи на човека, защитеният признак „лично положение“ няма еднозначно, изначално прието

обективно съдържание. Поради това следва във всеки конкретен случай да се установи и докаже значим обективен, същностен за личността белег, който позволява да бъде прилаган еднакво съобразно закона и забраната за дискриминация.

В случая затрудненията на оператора да събере вземанията си от клиенти по сключени договори го е подтикнало да сегментира територията на страната, като определи дадени региони като рискови. С това именно, адресът на Н. И., попадащ в район, посочен от „А1 България” ЕАД като рисков, е станал причина от него да се събере допълнителна такса, каквато клиенти, които не живеят в такъв район не дължат. Затова и настоящият съдебен състав намира, че адресната регистрация на лицето в конкретния случай следва да се приеме за белег, включен в обхвата на защитения признак „лично положение“, тъй като този белег отличава лицата, живеещи в т.нар. „рискови” региони от останалите субекти, за които не се начислява допълнителна такса, с което се е стигнало и до неравното третиране. С други думи казано, заплащането на допълнителна такса за предоставянето на услугата е единствено заради местоживеенето на лицето.

По тези съображения съдът прави извод, че обосновано КЗД е установила нарушение на чл.37, ал.1 от ЗЗДискр., съгласно който не се допуска отказ от предоставяне на стоки или услуги, както и предоставянето на стоки или услуги от по-ниско качество или при по-неблагоприятни условия, на основата на признаците по чл.4, ал.1. В случая е предоставена услуга при по-неблагоприятни условия, с което е осъществено неравно третиране, свързано с местожителството на лицето, поискало тази услуга. Доколкото като белег, който в случая има основно значение за различното третиране на лицата, КЗД правилно е приела адресната регистрация като изпълваща изискуемото съдържание на защитения признак „лично положение” по смисъла на чл.4, ал.1 от ЗЗДискр. По-неблагоприятното третиране е сравнимо с клиентите на „А1 България” ЕАД, които са с местожителство извън зоните, определени от оператора като рискови. Обсъденото дотук говори в подкрепа на приетото от КЗД, че са изпълнени всички елементи от фактическия състав на антидискриминационното законодателство, а именно установено е различно третиране на лицето, извършено съзнателно, при наличие на пряка причинно-следствена връзка между неблагоприятното отношение и причината за него, изразяваща се в признак по чл.4 от ЗЗДискр.

Със създаването на изискването за заплащането на допълнителна такса като гаранция за събираемостта на вземанията от определени клиенти на „А1 България” ЕАД, дружеството е създадо критерий и практика, чрез

които зад привидната цел да се районира страната на чисто териториален принцип, всъщност се осъществява дискриминация спрямо част от населението в зависимост от местоживеенето му. Изтъкнатите от жалбоподателя доводи за целта на районирането има чисто икономически аспект, който не може да оправдае различното отношение към отделните клиенти в зависимост от мястото, на което живеят. С това съдът приема, че използваната практика не е обективно оправдана, като не е налице законова цел, която да я оправдае.

По изложените дотук съображения жалбата срещу т.І от оспорения административен акт като неоснователна следва да бъде отхвърлена.

Неоснователна е жалбата и срещу т.ІV от оспореното решение на КЗД, с което на „А1 България” ЕАД са дадени задължителни предписания по спазването на закона. Това правомощие на Комисията е изрично регламентирано в чл.47, т.4 от ЗЗДискр. Волеизявлението на органа има властнически характер, тъй като е с обвързващо действие по отношение на жалбоподателя. Доколкото съдът възприе като обоснова извода на органа за осъществена дискриминация, следва да се приеме за законосъобразно и даването на задължителни предписания, тъй като същите съответстват на установените факти и на материалния закон и са насочени към постигане на целта му. Поради това жалбата срещу т.ІV от решението също следва да бъде отхвърлена

Не така стои обаче въпросът с дадената на „А1 България” ЕАД с превантивна цел с т.V от обжалвания административен акт препоръка занаят да се въздържа от практики и политики при предоставянето на стоки или услуги, които могат да създадат предпоставки или съмнения за осъществено неравно третиране, както и такива, които биха довели до уронване достойнството на личността в обществото.

Комисията за защита от дискриминация е специализиран държавен орган с компетентност да осъществява контрол по прилагането и спазването на законите, уреждащи равенството в третирането. Една от формите, в които се реализира тази компетентност, е възможността КЗД да прави предложения и препоръки до държавните и общинските органи за преустановяване на дискриминационни практики и за отмяна на техни актове, издадени в нарушение на този или други закони, уреждащи равенство в третирането. Тези актове на Комисията обаче нямат белезите на индивидуални административни актове. С тях тя не упражняват властнически правомощия за едностранно, независимо от волята на адресата установяване на дадено правно положение. С тях не се създават права или задължения за адресата, нито се засягат негови права, свободи или законни интереси, поради което за разлика от предписанията по

чл.47, т.4 от ЗЗДискр., дадените от КЗД препоръките не подлежат на съдебно обжалване.

По изложените съображения в частта й, насочена срещу т.V от решение № 63 от 16.02.2024 г. на КЗД жалбата се явява недопустима, поради което същата на основание чл.159, т.1 от АПК следва да бъде оставена без разглеждане, а образуваното по нея в тази част производство – прекратено.

При този изход на спора и на основание чл.143, ал.3 от АПК в полза на ответника следва да бъдат присъдени разноски. Същите са съевременно поискани. Съдът на основание чл.37, ал.1 от Закона за правната помощ във вр. с чл.24 от Наредбата за заплащането на правната помощ, определя разноски по делото за юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лева.

Водим от горното и на основание чл.159, т.1 от АПК и чл.172, ал.2 от АПК, Административен съд – София град, второ отделение, 30-и състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ като неоснователна жалбата на „А1 България” ЕАД срещу т.I от решение № 63 от 16.02.2024 г. на Комисията за защита от дискриминация по преписка № 167/2021г., с която е установено, че „А1 България” ЕАД е извършило нарушение на чл.37, ал.1 във вр. с чл.4, ал.1 от ЗЗДискр.

ОТХВЪРЛЯ като неоснователна жалбата на „А1 България” ЕАД срещу т.IV от решение № 63 от 16.02.2024 г. на Комисията за защита от дискриминация по преписка № 167/2021г., с която на „А1 България” ЕАД е дадено задължително предписание на основание чл.47, т.4 от ЗЗДискр.

ОСТАВЯ БЕЗ РАЗГЛЕЖДАНЕ жалбата на „А1 България” ЕАД срещу т.V от решение № 63 от 16.02.2024 г. на Комисията за защита от дискриминация по преписка № 167/2021г., с която на основание чл.47, т.6 от ЗЗДискр. на „А1 България” ЕАД с превантивна цел е дадена препоръка занаяпред да се въздържа от практики и политики при предоставянето на стоки или услуги, които могат да създадат предпоставки или съмнения за осъществено неравно третиране, както и такива, които биха довели до уронване достойнството на личността в обществото.

ПРЕКРАТЯВА производството по адм. дело № 3029/2024 г. по описа на Административен съд – София град в тази част.

ОСЪЖДА „А1 България” ЕАД с ЕИК[ЕИК] да заплати на Комисията за защита от дискриминация разноски по делото за юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 (сто) лева.

Решението в частта, с която се оставя без разглеждане жалбата на „А1 България” ЕАД срещу т.V от решение № 63 от 16.02.2024 г. на Комисията за защита от дискриминация по преписка № 167/2021г. подлежи на обжалване е с характер на определение и подлежи на обжалване с частна жалба в 7-дневен срок от съобщението пред Върховния административен съд.

В останалата част решението подлежи на обжалване с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщаването му на страните пред Върховния административен съд.

Съдия: